

Денят на Храбростта, 6 май, започва да се чества в Българската армия още с нейното създаване. С указ № 1 от първи януари 1880 г. княз Александър Батенберг учредява военния орден “За храброст” - отличие, с което се удостояват извършилите подвизи на бойното поле. А с указ № 5 от девети януари същата година се постановява честването на празника.

През войните в периода 1912-1918 г., макар и в бойни условия, празникът се отбелязва. Той се чества всяка година с отслужване на панихида за загиналите и молебен за живите. Прави се преглед на войсковите части от върховния главнокомандващ на Българската армия и велик магистър на ордена “За храброст”. Тържеството завършва с военен парад.

До подписването на Ньойския договор Денят на бойната прослава се чества отделно на 27 ноември (победата на Българската армия в боевете при Сливница в Сръбско-българската война от 1885 година). През 20-те години този празник се обединява с отбелязването на Деня на Храбростта на 6 май. От 1931 г. Денят на Храбростта и победите е обявен за боен празник на войската. За първи път при честването на Гергьовския празник през 1937 г. тържеството започва от предната вечер със заря, дотогава тя е епизодично явление.

След 1946 г. традицията в честването на празника на Българската армия е прекъсната. Първоначално е определена датата 9 септември, а след 1953 г. - 23 септември, която остава до демократичните промени у нас през 1989 г. Великото народно събрание определя за празник на войската 23 август - денят на решителните боеве при Шипка. Две години, 1991 г. и 1992 г., българските воители честват този паметен ден като свой празник. През 1993 г. с постановление на МС № 15 от 27 януари 6 май е обявен за Ден на Храбростта и празник на Българската армия.